

РЕШЕНИЕ

№ 5497

гр. София, 29.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 14.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8233** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 вр. чл. 144, ал. 1 вр. чл. 107 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК 200976526, със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н П., [улица], ет. 5, офис. 11, представлявано от Ю. С. К., против Ревизионен Акт № СФР20-РД77-29/13.04.2020 г., съставен от Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“, възложил ревизията и М. Б. С. на длъжност главен инспектор - ръководител на ревизията, потвърден с Решение СОА20-РД28-20/03.07.2020 г. на Кмета на Столична община.

В жалбата се навеждат твърдения, че при съставяне на обжалвания РА са допуснати съществени и непреодолими нарушения на материалния закон и на процесуалните норми, в следствие на което се е достигнало до неправилни фактически заключения и са определени задължения за местни данъци и такси в недължими размери.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма] представлявано от Ю. С. К., чрез адв. Г. Ж., редовно уведомен, се представлява от адв. Ж., който моли съдът да постановите решение, с което да уважи жалбата. Моли съдът да съобрази, че при определяне на задълженията за местни данъци и такси в хода на ревизии, следва да бъдат взети предвид стойности на имотите, определени по реда на Закона за счетоводството, независимо дали това води до увеличаване на задълженията или както е в случая до тяхното намаляване. Моли за срок за писмени бележки. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответникът КМЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, редовно уведомен, се представлява от юрк. С.. Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ рег. №СФР19-РД01-84/12.11.2019 г. издадена от Е. К., началник отдел „Ревизионен контрол“ - възложил ревизията, връчена с разписка на 28.11.2019 г. на представляващ дружеството. Със ЗВР е възложено извършване ревизия на [фирма],[ЕИК], с цел установяване на задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г., като обект на ревизията са нежилишните имоти, притежавани от дружеството.

В изпълнение на издадената ЗВР е изготвен Ревизионен доклад /РД/ рег. №СФР20-ТД26-67/20.02.2020 г., съставен и подписан от определените екип ревизиращи органи по приходите, връчен с разписка срещу подпис на представляващ дружеството на 12.03.2020 г. На 25.03.2020 г. е получена молба от дружеството за удължаване на срока за обжалване на РД, която е уважена и срокът е удължен с14-дни, но възражение срещу РД не е получено.

В хода на ревизионното производство са извършени поредица от процесуални действия от ревизиращите с цел изясняване и установяване относимите факти и обстоятелства от значение за установяване и събиране на публичните общински вземания.

В следствие на основание чл.119, ал.2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт с рег. №СФР20-РД77-29/13.04.2020 спрямо „М.“ ПАД от Е. К. К., на длъжност „началник“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“, определен за орган по приходите и от ръководител ревизията М. Б. С., на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при дирекция „Общински приходи“ - Столична община, който притежава посочени в чл.120, ал.1 от ДОПК реквизити. За установяване материалната компетентност на органите издали ЗВР, РД и РД са приложени следните: Заповед №СОА16-РД09- 718/07.04.16 г. и №СОД20-Д09-1072/15.01.2020 г. на кмета на Столична община издадена на основание чл.44, ал.2 от ЗМСМА и във връзка с чл.4, ал.3 и ал.4 от ЗМДТ и чл.8, ал.3 ДОПК, в които са определени за органи по приходите служителите и длъжностните лица в структурите на Столична община, имащи правата и задълженията на органи по приходите по отношение производството по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местните данъци и такса битови отпадъци, подробно изброени. Също е приложено и Разпореждане №СФР17-ВК66-613/13.11.2017 г. и №СФРД20- ВК66-16/16.01.2020 г. по опис на Столична община издадени на основание чл.112, ат.2. т.1 от ДОПК и чл.4. ат.5 от ЗМДТ. с които териториалния директор при Столична община (Директор Дирекция „Общински приходи“) е оправомощил и определил поименно кои нейни служители, органи по приходите да упражняват по отделно компетентността по възлагане на

проверки и ревизии за определяне и установяване задълженията за местни данъци и такса битови отпадъци съгласно действащата нормативна уредба. Имената и длъжностите на горепосочените лица - възложил ревизията и ръководител ревизията, фигурират в посочените Заповед на Кмета и Разпореждане на териториалния директор.

РД е връчен с разписка па 07.05.2020 г. на представляващ дружеството.

Установени са задължения по вид, основание и в размер: общо на 75 343,66 лева (седемдесет и пет хиляди триста четиридесет и три лв. и 66 ст.) в т.ч. за данък недвижими имоти (ДНИ) - 12 225.93 лв., за лихви ДНИ - 3 241.59 лв., за такса битови отпадъци (ТБО) - 46 643.18 лв., за лихви ТБО в размер на - 13 232.96 лв.

Тези суми са оспорени по административен ред.

В административното производство, решаващата инстанция, кмет на Столична община, направил следните правни изводи:

Предадената жалба АО намерил за процесуално допустима.

При извършената проверка за законосъобразност на атакувания РА рег. №СФР20-РД77-29/13.04.2020 г. АО установил, че същият е издаден от оправомощени органи по приходи по смисъла на чл.4. ал.1-5 от ЗМДТ, в рамките на техните законови правомощия и при наличие на материална компетентност, като е спазена предписаната от закона писмена форма и при изяснена фактическата обстановка. В хода на ревизията АО не констатирал допуснати съществени процесуални нарушения на нравилата на ДОПК - такива, които да са нарушили правото на защита на засегнатото юридическо лице, или ако бяха допуснати, биха довели до произнасяне на акт с друго съдържание.

Относно възраженията касаещи отчетната стойност на имота за ревизирания период, представляващ:

КАФЕНЕ, находящо се на партера на жилищната сграда, състоящо се от: кафе, склад и сервизни помещения със застроена площ от 90 кв. м, представляващо имот с идентификатор 68134.1935.459.1.207;

ФИТНЕС И ДЕТСКИ КЪТ намират се на партера на жилищната сграда, състоящ се от: фитнес, детска стая, помещения за сауни, за солариум, съблекалня мъже, съблекалня жени, кафе, зала басейн, басейн, детски басейн, сервизни и обслужващи помещения, със застроена площ на детската стая от 63.70 кв. м., а на останалата част от 360 кв. м. представляващи имот с идентификатор 68134.1935.459.1.202. Описаните обекти се намират в сграда, построена в имот с идентификатор 68134.1935.459. номер по предходен план УПИ XI-459. кв. 16. м. „ж.к. Г. глава“, находящи се в [населено място], район „В.“, м. „ж.к. Г. глава“, [улица] представеният от дружеството Докла за определяне на справедлива пазарна стойност от [фирма] от април 2016 г., преценка, то следвало да се отбележи, че дружеството не било спазило изискванията на чл.14, ал.5 от ЗМДТ, а именно че при промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задълженото лице уведомява общината по реда и срока по чл.14. ал.1 от ЗМДТ, т.е. в 2-месечен срок. Отчетната стойност на обектите

на дружеството в ревизионното производство била определена въз основа на представената към декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 7202-29219 20.10.2015 г. „Справка за определяне на първоначална стойност на обектите на [фирма]“, където декларираната отчетна стойност е общо в размер на 2 173 493,27 лв.

АО изразил становище, че преизчисляването на преоценката не е намерила отражение в счетоводните регистри на дружеството, а това било констатирано от ревизиращите и се потвърждавало от Годишните финансови отчет на дружеството за периода, обявени в Търговския регистър и регистъра на Ю. към Агенция по вписванията. Съгласно Параграф 1, т.17 „Отчетна стойност“ от ДР на ЗМДТ, след като няма осчетоводена, в счетоводните регистри на дружеството жалбоподател, извършена обезценка на имота, в посока намаляване на отчетната му стойност, то не можело да бъде взето в предвид и от ревизиращите органи при определяне на основата за формиране на задълженията за ДНИ и ТБО. С оглед правомощията на ревизиращите, предвидени в ДОПК, същите не могат да извършват корекция на водената от дружеството счетоводна отчетност за имота и да извършват обезценка на отчетната стойност на имот, след първоначалното му придобиване. Това било само в правомощията на дружеството - собственик, като такава преоценка, в конкретният случай, не е декларирана. С оглед на това се наложил извода, че след като извършената преоценка на недвижимия имот не е намерила счетоводно отражение в баланса на дружеството за ревизираният период, не може да прояви и своето правно действие и бъде взета предвид при определяне на задълженията както за ДНИ, така и за ТБО.

С жалбата до АО са обжалвани и определените задължения за ТБО за притежавания от дружеството имот.

Във връзка с горното, АО отбелязва, че таксата се определя съобразно отчетната стойност на имотите, когато не е подадена декларация относно вида и броя на съдовете за събиране и съхраняване на съдове и молба за определяне на ТБО чрез пряко договаряне. Определената по този начин въз основа на отчетната стойност на имотите такса не е обусловена от генерираното количество отпадъци. Към определяне на таксата по този начин обаче се пристъпва само ако не е възможно да се приложи методът, основан на количеството на битовите отпадъци, т.е. при бездействие на лицето - липсата на подадена от него декларация за вида и броя на съдовете или молба за пряко договаряне.

Задълженията за ТБО в конкретния случай, са определени при условията и режима на подадена Декларация по чл.27 от НОАМТЦУПСО (Наредбата), за 2016 и 2018 г., а за 2015 и 2017 г. не са подавани декларации. При изчисляване на размера на задълженията за 2016 и 2018 г., спазвайки разпоредбите на чл.27 от Наредбата, ревизиращите органи правилно определили задълженията, като промилите са определени съгласно действащите решения на Столичен общински съвет за съответните години, цитирани и посочени в РА.

В РА е посочено, че процесният имот, за периода 01.09.2015 - 31.12.2015 г. попада извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, съгласно издадените Заповеди на Кмета на СО, на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ, което съответно е намерило отражение в изчисляването на дължимите суми, докато за периода 2016-2018 г., имотът попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци.

С оглед установяване на факти и обстоятелства във връзка с предоставянето от Столична Община на услугите по чл.62 от ЗМДТ за обезвреждане на битови отпадъци, както и на услугата по подържане на чистотата за обществено ползване, ревизиращите органи извършили насрещна проверка до Дирекция „Столичен Инспекторат“ (СИ), която е оторизирана да извършва контроли приемане на изпълнението на тази услуги от съответните фирми оператори, с които Столична община е сключила съответните договори за възлагането им. В отговор на това е изпратено писмо от СО, заедно със становище на началник районен инспекторат „В.“. Също така от Столичен инспекторат са предоставени Актове за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове работи за месец м. февруари 2015 г., м. декември 2016 г., м. юли 2017 и м. декември 2018 г., приложени към тях Обобщени констативни протоколи. Ежедневни констативни протоколи за установяване на количествата на изпълнените и неизпълнените видове дейности за седем дни от посочените по-горе месеци. Приложени са и фактури за начислени разходи на концесионера, обслужващ р-н „В.“ по договор за възлагане на обществена поръчка за ревизиращия период с [фирма] и КОНСОРЦИУМ „С. ЮГ“ Д..

Установило се, че фирмите оператор, с които СО има сключени договори, са осъществявали дейностите по събиране и сметоизвозване (транспортиране) на битови отпадъци на разположените на територията на район „В.“, съдове за обществено ползване, в това число, такива пред жилищни сгради, фамилни къщи и вилни зони, както и събиране и таранспортиране на отпадъци от улични кошчета. Видно от тези актове фирмите оператори са извършващ и дейностите свързани с подържане чистотата на териториите за обществено ползване, а именно ръчно и механизирано почистване на тротоари, пътни платна, алеи, спирки, пешеходни надлези, подлези и др, подробно посочени във всеки един от актовете. Дейностите по подържане на чистотата за обществено ползване се предоставят от СО за задоволяване на потребностите на гражданите и нямат за цел да обслужват конкретен, недвижим, имот, а имат за цел да поддържат чистотата именно на публичните зони обществено достъпни за населението. Това налага поемането на таксите от всички собственици и ползватели на имоти в населеното място с оглед общата отговорност за поддържане чистотата на териториите за обществен достъп.

От друга страна, пък обезвреждането в депа или други инсталации на битовите отпадъци не е обвързано с генерирането или не на отпадък от отделни конкретни имоти. Напротив, таксата има за цел осигуряване на паричен ресурс, с които да се обезпечат разходите по събиране, транспортиране, съхранение, обработване, депониране и др. на битовите отпадъци в експлоатираните и изградени съоръжения на територията на [населено място], за което ревизиращите ангажират доказателства от оторизираните от общината фирми-оператори (чл.66. ал.1, т.2 и 3 ЗМДТ). Следователно, принципът е таксата да се простира и при неползването ѝ от конкретния имот, а е достатъчно да е доказано реалното предоставяне и затова законодателят е обособил извършването на всяка една от дейностите като самостоятелен вид услуга за предоставяна от общината, за да се дължи същата. С оглед на това оспорването от страна на дружеството, че такива услуги не са предоставени АО намира за неоснователно.

За установяване на факти и обстоятелства свързани с това, че за услугите по чл.62 от ЗМДТ, в два от компонентите, са начислени и изплатени разходи от бюджета на СО от Дирекция „Финанси“ на Столична община е изискана информация относно

извършените и разплатени разходи по бюджета на Столична община за извършване на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци, поддържане чистотата на териториите за обществено ползване за съответните концесионери, обслужващи р-н „В.“, както и за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения по години за ревизирания период, които са приобщени с Протокол за присъединяване №СФР20-ВК66-2/07.01.2020 г. Тези разходи са заплатени въз основа на издадени фактури от тези концесионери, както и съставените актове за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове работа за съответните месеци, респективно години. Също така към писмата предоставени от Дирекция „Финанси“ за всички от ревизираните години са приложени картони за разходите изплатени по фактури, издадени към съответния концесионер предоставял услугите по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. В същите е посочен начина на начисляване на разходите по дебита на сметка 4010 „Доставчици“ и по кредита на сметка 5013 „Изплатени разходи по банков път“, като от това може да се направи извода, че са изпълнени предпоставките на чл.66, ал.1, т.2-3-4 ЗМДТ.

Предвид това АО счел, че жалбата на [фирма], следва да се отхвърли, като неоснователна, и Ревизионният акт с рег. №СФР20-РД77- 29/13.04.2020 г. издаден от органи по приходите, трябва да се потвърди, като правилен и законосъобразен.

По делото са изготвени съдебно-оценителна и съдебно-счетоводна експертизи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК вр. чл. 144 ДОПК, след изчерпване на задължителното административно обжалване, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт (в случая акт за установяване на задължение по декларация), като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му.

Оспореният Ревизионен акт с рег. №СФР20-РД77-29/13.04.2020 спрямо „М.“ ПАД е издаден от Е. К. К., на длъжност „началник“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“, определен за орган по приходите и от ръководител ревизията М. Б. С., на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при дирекция „Общински приходи“ - Столична община, който притежава посочени в чл.120, ал.1 от ДОПК реквизити. За установяване материалната компетентност на органите издали ЗВР, РД и РД са приложени: Заповед №СОА16-РД09- 718/07.04.16 г. и №СОД20-Д09-1072/15.01.2020 г. на кмета на Столична община издадена на основание чл.44, ал.2 от ЗМСМА и във връзка с чл.4, ал.3 и ал.4 от ЗМДТ и чл.8, ал.3 ДОПК, в които са определени за органи по приходите служителите и длъжностните лица в структурите на Столична община, имащи правата и задълженията на органи по приходите по отношение производството по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местните данъци и такса битови отпадъци, подробно

изброени.

Следователно издателят на акта е орган, разполагащ с материална компетентност по смисъла на чл. 107, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 4, ал. 1 и ал. 3 от ЗМДТ. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила – актът е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му.

Предмет на оспорване в настоящото производство са установените задължения по вид, основание и в размер: общо в размер на 75 343,66 лева (седемдесет и пет хиляди триста четиридесет и три лв. и 66 ст.), в т.ч. за данък недвижими имоти (ДНИ) - 12 225.93 лв., за лихви ДНИ - 3 241.59 лв., за такса битови отпадъци (ТБО) - 46 643.18 лв., за лихви ТБО в размер на - 13 232.96 лв.

Обжалвания РА е съставен по повод облагането по ЗМДТ на дружеството, във връзка с притежавани от него недвижими имоти на територията на [населено място]: а именно:

1. КАФЕНЕ, нахрдящо се на партера на жилищната сграда, състоящо се от: кафе, склад и сервизни помещения със застроена площ от 90 кв. м, представляващо имот с идентификатор 68134.1935.459.1.207;

2 .ФИТНЕС И ДЕТСКИ КЪТ, находящ се на партера на жилищната сграда състоящ се от: фитнес детска стая, помещения за сауни за солариум съблекалня мъже, съблекалня жени, кафе, зала, басейн, детски басейн сервизни и обслужващи помещения, със застроена площ на детската стая от 63. 70 кв. м, а на останалата част от 360 кв. м представляващи имот с идентификатор 68134.1935.459.1.202.

Описаните обекти се намират в сграда, построена в имот с идентификатор 68134.1935.459, номер по предходен план УПИ XI-459, кв. 16, м. „ж.к. Г. глава“. Ревизиращият екип приема, че общо декларираната отчетна стойност на имотите е в размер на 2 173 493, 27 лв. и са обложили жалбоподателят с МДТ, въз основа на нея. В хода на ревизията на ревизиращия екип от жалбоподателят е предоставена експертна оценка, извършена от лицензиран оценител, която установява, че е настъпила значителна (повече от трикратна) обезценка на имота, като пазарната стойност на същия още през 2016 г. е възлиerala на 635 400 лева.

В хода на ревизията, експертната оценка е описана в РА и РД и установената от нея стойност не се оспорва, но РЕ не е взел предвид същата, при определяне на крайната стойност на дължимите МДТ. РЕ мотивира решението си да не вземе под внимание неколкочкратното намаляване на стойността на имота с аргумент, че анализирайки данните от счетоводството на дружеството и подадените от него ГФО, се стига до извода, че не е извършена счетоводна обезценка на актива. Отделно от това твърдят и, че намаляване на отчетната стойност на имотите не е декларирана в отдел „Общински приходи - район В.“. Отказът на ревизиращите служители да вземат предвид реалната стойност на имота при извършване на облагането, е незаконосъобразен.

Съдът счита, че обезценяването на имота е своевременно установено и заявено. Установява се, че обезценката на имотите е заявена с вх.№13-53-06-2591/21.04.2016 г. на ТД на НАП С. Офис В.. В случая ако органите на НАП не са били компетентни да се произнесат по него е следвало да го препратят по компетентност към общинската администрация, но това обстоятелства не е проверено от решаващия административен орган при обжалването по административен ред. Стойност на имотите и да не е била декларирана своевременно, както се твърди от РЕ и от АО, не ги освобождава от отговорност, при определяне на размера на задълженията в рамките на ревизия, те да не могат да отчетат действителната стойност на имота.

В случая е налице счетоводен пропуск, който ревизиращите служители са били длъжни да констатират и коригират. Съгласно приложимите през периода НСФОМСП, и по-конкретно Стандарт 36 - Обезценка на активи, обезценка на активите се извършва най-малко веднъж, в края на отчетния период, във връзка със съставянето на годишния финансов отчет, както е посочено в т. 3.1. от Стандарта. Същата следва да се извърши, когато се установи, че балансовата стойност на актива превишава неговата възстановимата (в случая пазарна) стойност. Цитираната разпоредба сочи, че установеното през 2016-та година обезценяване на имотите, е следвало да бъде счетоводно отразено. Ако не е отразено, това несъмнено би представлявало счетоводен пропуск, който следва да бъде коригиран при законосъобразното определяне на задълженията за МДТ в хода на ревизията. Налице е конкретно законово задължение за корекция на данъчна оценка, определена въз основа на неправилни счетоводни данни се в чл. 21, ал. 4 от ЗМДТ. Няма спор, че съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка определена по реда на Приложение № 2 от ЗМДТ. АLINEЯ 4, изр. 2-ро на същия чл. 21 от ЗМДТ (ДВ, бр. 96 от 2019 г., в сила от 01.01.20 г.) обаче постановява, че „данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация и при наличие на счетоводни данни, определени в нарушение на приложимото счетоводно законодателство“. Редакцията на тази разпоредба предвиждаща че данъчната оценка „се определя“, а не евентуално „може да се определи“, което показва, че в случая административният орган действа при условията на обвързана компетентност, а не при условията на оперативна самостоятелност. При установяване на неправилни счетоводни данни определянето на данъчна оценка в съответствие със закона е задължително, а не по преценка на ревизиращите служители. В случая е установено още през 2016-та година, че имотът е обезценен повече от трикратно. Съгласно приложимия Стандарт 36 от НСФОМСП, обезценката е следвало да бъде отразена счетоводно. Следователно, ако такова счетоводно отразяване не е извършено, съответно представлява нарушение на нормативното изискване на Стандарт 36 от НСФОМСП, то тогава са налице счетоводни данни относно отчетната стойност на имота, определени в нарушение на приложимото счетоводно законодателство. След като отчетната стойност, в размер на 2 173 493, 27 лв. за ревизиращия период, е определена в нарушение на закона, на основание

императивната разпоредба на чл. 21, ал. 4 от ЗМДТ (ДВ, бр. 96 от 2019 г., в сила от 01.01.20 г.) ревизиращите служители са били длъжни служебно да определят данъчна оценка, в съответствие със закона, отчитайки действителната пазарна стойност на имотите. Неизпълнението на това законово изискване, представлява непреодолим порок на ревизионната процедура.

Следва да се подчертае, че макар цитираната редакция на чл. 21, ал. 4 от ЗМДТ да е в сила от 01.01.2020 г., същата представлява процесуална норма. Процесуалните норми имат по правило обратно действие. Те са норми с незабавно действие, което се проявява и по отношение на заварени производства. Това становище е неизменно застъпено, както в правната доктрина, така и в съдебната практика. При влизането на цитираната разпоредба в сила, ревизионното производство, завършило с издаването на обжалвания РА, е било висящо. Ревизиращите служители е следвало да съобразят, че в Преходните и допълнителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение обн. ДВ, бр. 96 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г. не е предвидено ограничаване на действието на процесуалната норма за заварените производства и следователно прилагането на разпоредбата на чл. 21, ал. 4, изр. 2 ЗМДТ е задължително за тях.

Задължението за съобразяване на действителната пазарна стойност на имотите произтича и от основните принципи на ДОПК. Съгласно чл. 2, 3, 5 и 6 от ДОПК в производствата по този кодекс, ревизиращите служители следва, спазвайки закона, обективно, служебно и добросъвестно да установят фактите и обстоятелства, имащи значение за определяне на задълженията. Няма никакво съмнение, че ако в хода на ревизията е установено, че стойността на имотите се е повишила, без това да е надлежно счетоводно отразено и декларирано, ревизиращите органи са щели служебно да определят задълженията за МДТ, съобразно обективно констатираната в хода на ревизията по-висока стойност на имота. Това е щяло да бъде направено, независимо от неправилно вписаната стойност на имота в счетоводството и неправилно декларираната му стойност по реда на чл. 14 от ЗМДТ. Именно такова е предназначението на ревизионното производство, уредено, за да позволи законосъобразното определяне на задълженията, в случаите, когато липсва своевременно или коректно деклариране. Превратно е тълкуването на закона, според което ревизиращите служители следва да прилагат неговите разпоредби, само когато това води до увеличаване на задълженията на ревизираните лица и не следва да ги прилагат, когато това би довело до намаляване на задълженията на ревизираното лице. Цитираните по-горе основни принципи на ДОПК по чл. 2, 3, 5 и 6 от кодекса задължават при еднакво прилагане на закона, служебно обективно и добросъвестно да бъдат установени всички обстоятелства необходими за изчисляване на задълженията в предвидените от закона размери. Определянето на задължения в размер над законовия, е също толкова неправомерно, колкото и определяне на задълженията в размер под законовия. До колкото правомощията на общинската администрация произтичат единствено от

закона и съществуват само в неговите рамки, ревизиращите служители не следва да поставят себе си над закона и да преценяват в кои случаи да приложат закона и в кои случаи да не го правят.

При наличие на данни, че отчетната стойност многократно надвишава пазарната е налице нормативно задължение в този случай за обезценка на актива и съответно намаляване на отчетната стойност, ревизиращите служители са могли на основание чл. 2, 3, 5 и 6 от ДОПК служебно, обективно и добросъвестно, при спазване на законовите разпоредби, да определят действителната данъчна оценка и да извършат облагане спрямо нея. Това следва да се направи, дори в случай на счетоводен пропуск, даващ формално основание за определяне на данъка в размер над законовия. Счетоводният пропуск, обаче не може да се разглежда като валидно основание за определяне на задължения, на базата на неправилно отразена, в следствие на този пропуск отчетна стойност. Цитираното по-горе оборват категорично становището, изразено в Решение СОА20-РД28-20/03.07.2020 на Кмета на СО, според което ако отчетната стойност е погрешно определена в счетоводството на ЗЛ, то тя не може да бъде коригирана в рамките на ревизионното производство. Напротив, както общите принципи на ДОПК, изискващи определяне на задълженията служебно, обективно, добросъвестно и при еднакво прилагане на закона, така и изричната разпоредба на чл. 21, ал. 4, изр. 2 ЗМДТ задължават ревизиращите служители да определят законосъобразно данъчната оценка и да извършат облагане съобразно нея. Законната рамка на от ДОПК и ЗМДТ регламентира два основни способа за определяне на размера на дължимите данъци: чрез деклариране или чрез ревизия. Определяне на задължения, по пътя на ревизия, е алтернатива и коректив на определянето чрез декларация, както когато декларирани данни липсват, така и когато декларираните данни не са актуални или коректни. Като такова то е подчинено на обективните факти, независимо от декларираните обстоятелства. Определянето на публични задължения чрез ревизия има за цел да установи обективно, въз основа на фактите и закона размера на задълженията на ревизираното лице, включително и чрез корекция на декларираните данни. ДОПК предвижда цяла система от принципи и способности, чието прилагане гарантира правилното установяване на задълженията в ревизионното производство, дори в случаите, когато по пътя на деклариране, не са събрани достатъчно или точни данни, необходими за извършване на облагането. Няма никакво съмнение, че ако неправилно отразени счетоводни данни водеха до определяне на данъчна оценка в занижен размер това обстоятелство би дало основание на ревизиращите служители да коригират данъчната оценка вземайки предвид обективните факти и законовите разпоредби. При това положение, напълно неприемливо е да се допусне че неправилно отразените счетоводни данни относно имота следва да се приемат за неподлежащи за корекция от страна на ревизията, само защото водят до определяне на задължения за МДТ в завишен размер. При установена грешка в счетоводната документация, общинската администрация следва да прилага закона еднакво спрямо обективните факти, както когато това води до увеличаване на задълженията, така и когато това води до

намаляване на задълженията.

По отношение на ТБО.

Съдът счита, че ТБО е определен в завишен размер за периодите в които е начислена такса за сметосъбиране и сметоизвозване. Отделно от изложените по-горе съображения, касаещи принципно отчетната стойност на имотите, следва да се подчертае, че ТБО в частта си относно сметосъбиране и сметоизвозване е неправомерно определен и на самостоятелно основание.

За разлика от данъците, които имат абстрактен характер и срещу тях държавата и общините не дължат конкретна насрещна престация, таксите, в това число и ТБО представлява конкретно и възмездно публично вземане. Срещу начислената ТБО в компонента сметосъбиране и сметоизвозване, общината дължи предоставяне на публична услуга. Чл. 7 от ЗМДТ установява, че местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Това показва, че ЗМДТ пряко обвързва размера на таксите със стойността на предоставената услуга. Цитираното изключва възможността за определяне на ТБО в размер, който не съответства на стойността на реално предоставената услуга. Това законово положение е задължително и тълкуването на нито една разпоредба на подзаконов акт не би могло да доведе до дерогирането му.

Действително, при липса на деклариран брой съдове и пряко договорено сметоизвозване, горесцитираната наредба на СО предвижда определяне на ТБО в промили от отчетната стойност на имота. Това обаче не освобождава СО от задължението да предостави услуга на стойност съответстваща на начисления ТБО. Декларирането на брой съдове не представлява административно задължение на предприятията, неспазването на което позволява на Столична община, като някаква форма на санкция, да им начислява големи такси за ТБО, без обаче да предоставя услуга срещу тези такси. Напротив, декларирането на брой съдове е единствено право на предприятията, което им позволява да посочат какъв обем сметоизвозване им е необходимо, като на базата на него да се определи и стойността на предоставената им услуга. Неподаването на данни за броя на съдовете за смет води до определяне на обема на сметосъбирането и на таксата за него въз основа на отчетната стойност на имота. Това, обаче задължава общината да предостави и услуга с еквивалентна стойност на начислената такса. Обратното тълкуване на разпоредбата на чл. 22, т. 3 и сл. от Наредбата, би означавало да приемем, че общината е длъжна да обслужва съдове за смет, само когато такива са декларирани, а в останалите случаи има право да определя ТБО, без да има задължение да предоставя услуга срещу тях. Подобно тълкуване на подзаконовия нормативен акт, противоречащо на основния принцип, залегнал в чл. 7 от ЗМДТ е недопустимо. Подобно тълкуване би било в нарушение и на принципа по чл. 8, ал. 1, т. 3 от ЗМДТ, изискващ справедливост, при определяне на местните такси от общинската

администрация. Очевидно е, че да се увеличава неимоверно ТБО, без срещу това да се предоставя увеличена по стойност услуга, е несправедливо.

На основание чл. 23, ал. 3 от Наредбата на СО, Столичният общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци за един съд. При определяне на ТБО, **въз основа на отчетната стойност на имота**, общинската администрация следва да извърши и комунална услуга, съответстваща на начислената ТБО, като се отчитат единичните стойности за услугата, установени по реда на чл. 23, ал. 3 от Наредбата. Обратното би довело до неоснователно обогатяване на Общината и нарушение на горецитирания чл. 7 от ЗМДТ, тъй като общината би събрала такси, които не кореспондират на реални разходи за извършване на услуга, съобразно цената утвърдена от самия общински съвет по реда на чл. 23, ал. 3 от Наредбата на СО. За имотите, предмет на облагане в случая, не са предоставени съдове за смет, кореспондиращи на начислените такси. Задължението за предоставяне на комунални услуги тежи върху общинската администрация. Дори когато е прехвърлила това свое задължение върху „концесионери“ СО е длъжна да следи и обезпечи предоставянето на комунални услуги.

Следва да се отбележи и, че констатациите на РД и РА са необосновани, в частта им, относно определяне на отчетната стойност на имотите. От изложените в РД и РА съображения не става ясно, дали ревизиращите служители са възприели като достоверна представената от жалбоподателя експертна оценка. Ако тази оценка се кредитира, тя не може да бъде пренебрегната, само въз основа на твърдение, че отразената в нея промяна на пазарната стойност не е предекларирана по реда на чл. 14 от ЗМДТ. Ако оценката не се кредитира, ревизиращият екип е длъжен служебно да назначи изготвянето на експертиза за проверка на действителната стойност на имота. Основание за това дава и разпоредбата, на чл. 60 от ДОПК, според която експертиза се възлага за изясняване на въпроси, които изискват специални познания. Редакцията на този законов текст „се възлага“, а не „може да се възложи“ показва, че и в този случай ревизиращият орган действа при условията на обвързана компетентност, а не при оперативна самостоятелност и следователно е задължен при наличие на данни сочещи за неправилно определяне на отчетна стойност да възложи експертиза.

Изслушаната по делото оценителна експертиза, която съдът кредитира, установи безспорно, че действителната пазарна цена на процесните имоти за ревизираните периоди е повече от трикратно по-ниска от стойността, въз основа на която е извършено облагането по процесния РА. Това обстоятелство е лесно обяснимо, предвид значителната динамика на имотния пазар в С. през последните десетилетия, съпроводена от няколко резки покачвания и спадания на цените на недвижимите имоти.

Обезценката на имотите още към 2016-та година е установена и по-рано от дружеството, с оценителна експертна справка (представена и на

ревизиращите служители в хода на ревизията). По данни, налични в счетоводството на дружеството, обезценката на имотите дори е заявена с вх. №13-53-06- 2591/21.04.2016 г. на ТД на НАП С. Офис В.. За нас не е известно, дали тази декларация е приета от данъчната администрация или е препратена към общинската администрация.

Въпреки изложеното, органите на общинската администрация твърдят, че намаляването на стойността на имотите не е декларирано по надлежен ред и не отразено в счетоводството на дружеството, поради което считат, че то е ирелевантно за определяне на МДТ. Това твърдение е незаконосъобразно. Дори да допуснем, че обезценяването на имотите не е надлежно декларирано и счетоводно отразено от жалбоподателя, органите на общинската администрация са обвързани на първо място от законовите изисквания и едва след това от декларираните от ревизираните лица обстоятелства. **Активите и пасивите следва да са обективно представени в счетоводните отчети, с цел получаване на реален финансов резултат. Обезценката на активите се извършва най- малко веднъж, в края на отчетния период, във връзка със съставянето на годишния финансов отчет, както е посочено в т. 3.1. от Стандарт 36. Цитираната нормативна рамка на счетоводното отразяване относно недвижимите имоти сочи, че установеното обезценяване на процесиите имоти, е следвало да бъде счетоводно отразено. Налице е конкретно законово задължение, предвидено в чл. 21. ал. 4 от ЗМДТ, за корекция на данъчна оценка, когато тя е определена въз основа на неправилни счетоводни данни. Алинея 4, изр. 2- ро на чл. 21 от ЗМДТ (ДВ, бр. 96 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г.) постановява, че „данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация и при_наличие на счетоводни данни, определени в нарушение на приложимото_счетоводно законодателство“. Касае се за процесуална правна норма, приложима незабавно, включително и при ревизии на предходни задължения, а съгласно императивната разпоредба на чл. 21, ал. 4 от ЗМДТ (ДВ, бр. 96 от 2019 г., в сила от 01.01.2020 г.) ревизиращите служители са били длъжни служебно да определят данъчна оценка, в съответствие със закона, отчитайки действителната пазарна стойност на имотите.**

За преодоляване на пропуската на ревизиращите служители да изпълнят задължението си по чл. 21, ал. 4 от ЗМДТ и да приложат основните принципи на ДОПК, в хода на настоящото дело бяха изслушани оценителна и счетоводна експертиза, които съдът кредитира. Въз основа на тях бе установена действителната пазарна стойност на имота и съобразно нея, следва да бъде определен размера на задълженията за МДТ и лихви.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспореният Ревизионен Акт № СФР20-РД77-29/13.04.2020 г., съставен от Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“, възложил ревизията и М. Б. С. на длъжност главен инспектор - ръководител на ревизията, потвърден с Решение СОА20-РД28-20/03.07.2020 г. на Кмета на

Столична община, за установените задължения общо в размер на 75 343,66 лева (седемдесет и пет хиляди триста четиридесет и три лв. и 66 ст.) в т.ч. за данък недвижими имоти (ДНИ) - 12 225.93 лв., за лихви ДНИ - 3 241.59 лв., за такса битови отпадъци (ТБО) - 46 643.18 лв., за лихви ТБО в размер на - 13 232.96 лв. следва да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен.

Предвид изхода на спора в полза на [фирма] следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 2980, в това число 50 лв. държавна такса, 2280 лв. за изготвянето на съдебно-оценителна експертиза и 650 за изготвянето на съдебно-счетоводна експертиза.

Воден от горното, Административен съд София- град, III отделение, 71-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н П., [улица], ет. 5, офис. 11, представлявано от Ю. С. К., Ревизионен Акт № СФР20-РД77-29/13.04.2020 г., съставен от Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“, възложил ревизията и М. Б. С. на длъжност главен инспектор - ръководител на ревизията, потвърден с Решение СОА20-РД28-20/03.07.2020 г. на Кмета на Столична община, с който са установени задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.14 г. до 31.12.18 г., ведно с начислените лихви.

ОСЪЖДА Столична община, да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н П., [улица], ет. 5, офис. 11, представлявано от Ю. С. К. сумата в размер на 2980 /две хиляди деветстотин и осемдесет/ лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: